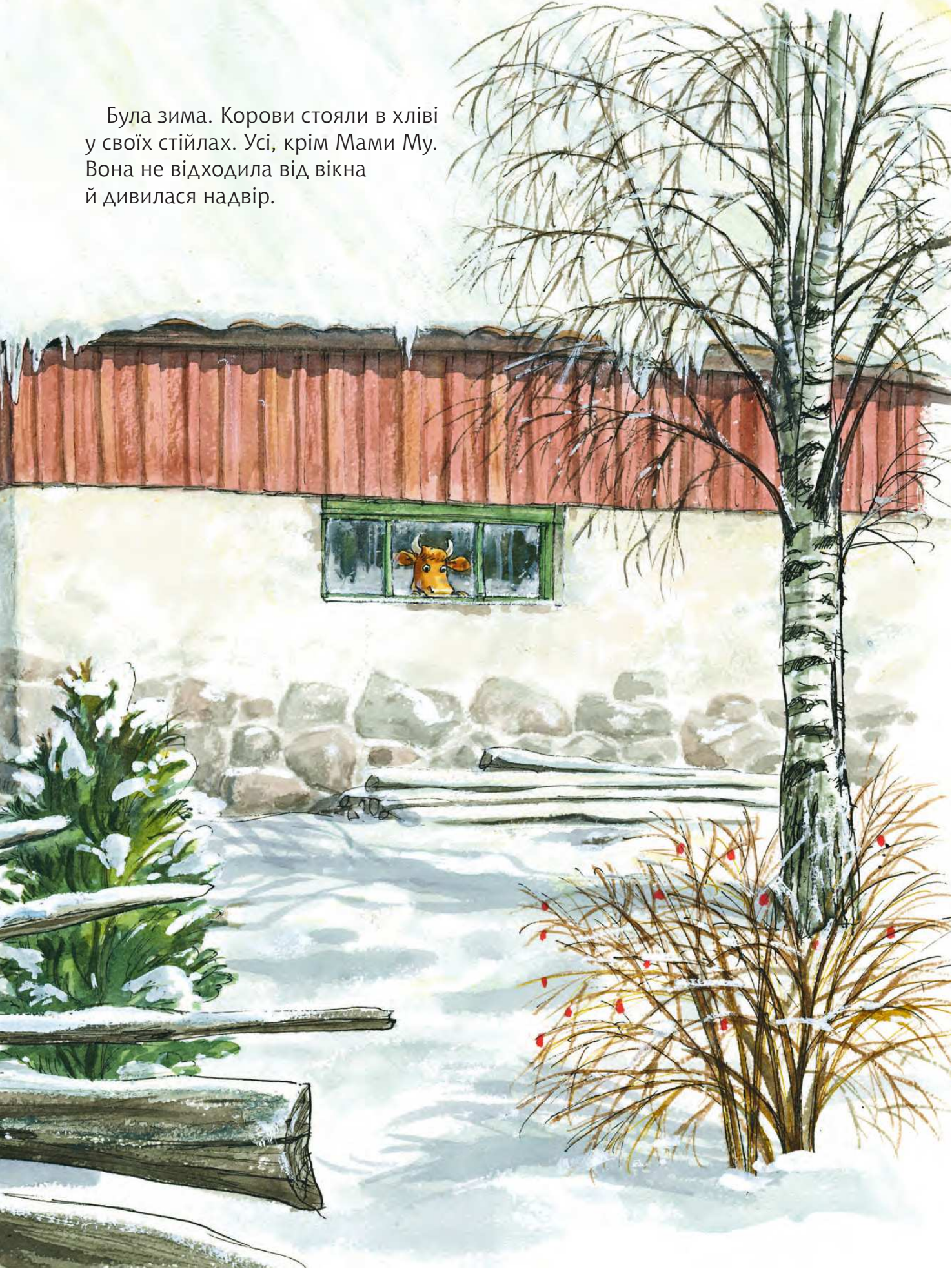

Була зима. Корови стояли в хліві у своїх стійлах. Усі, крім Мами Му. Вона не відходила від вікна й дивилася надвір.

Хтось постукав у шибку.
Мама Му відчинила вікно. То прилетів Ворон.
— Привіт, Вороне, — мовила вона. — Бачив дітей?
— Атож, — відповів Ворон. — Безліч разів.
— Вони катаються на санчатах! — провадила далі
Мама Му. — Му-у, як же їм весело! Ти тільки глянь!

Господарева донька мчала швидше за вітер. Санчата перехилилися так, що сніг розлітався навсідч. Вона повертала їх то сюди, то туди і мало не наскочила на кілочок, та вчасно схаменулася.

А ось і горбочки. Її стало підкидати. То вгору... то вниз... І довгенько підкидало, але вона не впала.

Ну й швидкість! А ондечки пеньок. Вона мало не наскочила на нього, та вчасно звернула вбік.

Санчата перекинулися. Вона випала з них і покотилася в сніг. Як же їй було весело! Вона так сміялася!

— Але ж вона *випала* із санчат! — вигукнув Ворон.
— Однак регоче, — додала Мама Му. — Як тим дітям весело, му-у!
— Кра-а! — мовив Ворон. — Мені здається, вони більше *лежать*
у снігу, ніж сидять на санчатах. Що ж тут веселого?
— Очевидно, так задумано, — сказала Мама Му. —
Щоб *випадати* із санчат та сміятися.
— Гаразд, але тоді навіщо їм санчата? — спитав
Ворон. — Можна просто лежати в снігу
і сміятися. Якщо це так весело.

— Ходімо туди, — бадьоренько
мовила Мама Му.

— Куди? — уточнив Ворон.

— До дітей на пагорб, Вороне.

— До дітей на пагорб?! — Ворон
наморщив лоба. — Чого?

— Попросимо в них санчата. Думаю,
нам їх дадуть. Господареві діти дуже
добрі.

Ворон спурхнув угору.

— Е ні, кра-а! — крикнув він і похитав
головою. — Ніхто не змусить мене
спускатися з пагорба на санчатах.

— Звісно, му-у, — мовила Мама Му. —
Та я вірю, що ми спустимося разом.

— Тільки не разом з коровою! Мені
треба додому!

Ворон відчинив вікно. Він квапився
і вже розправив крила, щоб летіти.